

Tanévzáró istentisztelet, 2020. 06. 14.**Máté 9 : 1 – 8.**

Az elmúlt években, a tanévzáró istentisztelet után - mint a mai is - a szabadtéri közösségi játékok mellett jó kis focimeccsre is sor került. Most, ebben a rendkívüli évben a közös ebédetől és ettől is el kell tekintetünk.

A sport világából ismerős azonban ez a kifejezés: „innen szép fordítani.”

Egy csapat edzője tisztában van vele: minden a rivális csapat mellett szól. „Innen szép fordítani” - mondta a meccs utáni sajtótájékoztatón. A kérdésre: „Mennyire gondoltad komolyan?” – a következő választ adta: „Nem szabad feladni, nem sportoló, aki eleve feltett kézzel és nem a győzelem megszerzésének a reményében lép pályára. Ugyanakkor most tényleg minden az ellenfelünk mellett szól.”

Ez a béna ilyen „innen szép fordítani” helyzetben volt. Saját magán nem tudott segíteni. Nem, hogy magát meggyógyítani nem tudta, de saját erejéből felállni sem tudott. Nem tudta magát ellátni. Az olyan, egyébként egészséges ember számára egyszerű, mindennapos cselekvések, mint mosakodás, éhség és szomjúság oltása megoldhatatlanok voltak számára.

Mások, a körülötte lévők ez utóbbiban tudtak segíteni. Gondoskodni róla. Ellátni őt étellel-itallal. De nagy dolog, hogy voltak ilyenek mellette. Akik a saját feladataik, munkáik mellett vállalták, hogy nem egy-két nap, hanem folyamatosan törődnek vele. Még nagyobb dolog, ha ezt együttérző szívvel, türelemmel tudták tenni. A bénaságát azonban ők sem tudták megszüntetni. Nem volt ember, aki meg tudta volna gyógyítani...

...Azaz, hogy egy valakiről mégis csak olyanokat hallottak a béna körül lévők, hogy feltámadt bennük a bizalom, ő tud segíteni. Hiszen meggyógyította a leprást. Még csak gondolni sem mertünk eddig arra, hogy ez megtörténhet! Senki nem tudott rá gyógyszert, hatékony gyógymódot. S ez a Jézus meg merte érinteni a leprást, akikkel mi nem tudunk mást tenni, mint kiközösíteni, hogy legalább ne fertőzzenek meg másokat is. „*Akarom, gyógyulj meg!*” – hangzottak szavai válaszul a leprásnak. S azonnal megtisztult, olyan lett a bőre, mintha nem is lett volna leprás.

Az meg - ráadásul - itt történt a mi városunkban, hogy egy római százados szolgáját Jézus távolról gyógyította meg. Oda se kellett neki menni a beteg közelébe. Annyit mondott az őt megkereső századosnak: „*Menj el, és legyen a te hited szerint. És meggyógyult a szolga még abban az órában.*”

Ezeken kívül is, olyan sok betegről mondták azt, hogy Jézus meggyógyította őket.

Ön- és közveszélyes megszállottakat is, akik már csak a temetőben, a sírok között érezték magukat „otthon”. Most is, mielőtt hazaérkezett Kapernaumba, két ilyen megkötözött ember életét állította helyre.

Ez a Jézus meg tudja fordítani a mi betegünk sorsát is! S valóban, meg tudta gyógyítani. Az addig béna talpra állt, már nem kellett, hogy mások szállítsák. Saját lábán térhetett haza. Mostantól gondoskodni tud magáról, akár most már ő is más, bajban lévő emberről is.

Azok az imádságok, amelyeket néhány hittanos gyermek kész volt megosztani velünk a gyülekezeti hírlevelünkben, arról tanúskodnak, hogy ők is így tekintenek Jézusra. Neki hatalma van a betegségek felett is. Ő az az ember, aki Úr a betegség erői felett is, mert miközben valóságos emberként járt itt a földön, Benne Isten jelent meg közöttünk.

Kettőt idézek ez imádságok közül:

„Drága Uram! Nekem nagyon hiányzik az osztályom és a barátnőm, remélem hamar le fog menni ez a járvány! Én hiszek benned, hogy segíteni fogsz. Kérlek véd meg a családom és a barátaimat! Ámen!”

„Ó Istenem! Köszönöm, hogy átvezettél ezen a különös héten, és végig ezen a nehéz úton. Ámen!”

Múlt heti istentiszteletünkön, a 126. zsoltár alapján ezt így mondtuk és adtunk érte hálát az Úrnak: Jóra fordította Isten a sorsunkat...

Erről a bénáról azt kellett mondanunk, hogy „innen szép fordítani” helyzetben volt. Jézus szavaiból azonban kiderül, hogy kétszeresen is.

Van, a történések menetében valami, amire biztosan sokan felfigyeltünk. Az, hogy Jézus nem a testi bajból, a bénaságból történő gyógyítást adja meg először. Ezekkel a szavakkal fordult ugyanis a tehetetlen emberhez: „Megbocsáttattak a bűneid!” Miért ezzel indít Jézus? Talán, azok is meghökkentek, akik odavitték a bénát Jézushoz. Mi a fizikai gyógyulást szeretnénk számára. Csalódnunk kellene Jézusban? Milyen jó, hogy nem kapták fel a bénát, hirtelen indulatnak engedve, és indultak el vele haza!

Így ugyanis annak lehettek örvendező tanúi, hogy Jézus még többet is adott, mint amit ők vártak. És közben valami nagyon fontos is megérthettek!

Jézus rámutat arra, hogy a bénaság „innen szép fordítani” állapota mögött ott húzódik egy még súlyosabb állapot, amiben nem csak a béna volt, hanem minden ember. A sport világának kifejezéseinél maradván: Istent életünkben kihagyva, mindnyájan reménytelenül vesztesre állunk!

A következményeit ennek, többé-kevésbé észleljük, - ki mennyire jár nyitott szemmel, józan értelemmel, érzékeny lélekkel. A sok nyomorúságot, szenvedést, betegséget, félelmet, gyűlölködést, széthúzást.

Összeszoruló szívvel olvastam azokat az imákat, amik ebből valamit érzékelve fakadhattak fel a gyermekekből: tűnjön el a koronavírus, ne legyen több háború!

Jézus itt rámutat arra, hogy minden nyomorúságnak az oka alapvetően a „bűn”, az ember elszakadása teremtő és megváltó Istenétől. Mi emberek, valóban olyan helyzetben vagyunk, hogy „innen szép fordítani!” Az érdemi fordításra azonban mi képtelenek vagyunk.

Nagyon is meg tudom érteni azt a hittanos gyermeket, aki arra a kérdésre, melyik a kedvenc bibliai történeted? – ezt a választ adta: „A Noé bárkája. Azért a kedvencem, mert egy új élet kezdetét jelenti a bűn után.”

Ezért is nagy örömhír, hogy Jézus itt pontosan azt demonstrálja, hogy ő nem csupán a következményektől tud megszabadítani minket, nem csupán azokat tudja jóra fordítani, hanem Ő az, aki *minden baj gyökeréhez nyúl, és visszavezet minket az Úrhoz, a „teljes élet” forrásához*. Hiszen Ő az Isten Fia, vagy ószövetségi elnevezéssel a régen várt Emberfia, a Messiás, egyszóval a Megváltónk, akinek van hatalma bűnöket megbocsátani, van hatalma megfordítani vesztesre álló életünket. Sőt, aki elsősorban ez utóbbiért jött el ide a földre, hogy mi új teremtetek legyünk Benne.

Ő nem csak meg tudja ezt tenni, hanem meg is akarja. Itt is ezt látjuk, hogy semmi nem állíthatja meg ebben. Az sem, hogy korábban, bár két ön- és közveszélyes megszállott életét helyre állítja, az ottaniak ahelyett, hogy marasztalnák, elküldik őt. Az elutasítás sem szegi kedvét, nem töri meg lendületét. Az sem, ahogyan itt bekeményítenek az írástudók.

„Istenkáromló!” - mondják rá, mert azt jól tudják, hogy csak Isten bocsáthat meg bűnöket, de Jézus személyével kapcsolatban elvakítja őket hatalomvágyuk, irigységük, és nem látják meg, hogy Ő Isten.

Jézust nem állíthatják meg a további gáncsoskodások sem. Megvívja harcát saját félelmeivel is, a Gecsemáné-kertben. Aztán vállalja azt is, hogy – nagyon gyenge a hasonlat – mint ha egy kapus csak állna a kapuban, nem védekezve, hanem kiszolgáltatva magát, hadd záporozzanak a labdák rá, keresztre feszítsék, legyőzzék, mert ezzel a látszólagos vereséggel szerzi meg számunkra a győzelmet: vesztesre álló életünket üdvösségesre fordítja.

Ebben az olvasott evangéliumi történetben Jézus a bénát hozzá hívó emberek hitét látva könyörül meg a betegen, és állítja helyre életét.

Ezt a bénát négy társa vitte Jézus elé, és Jézus az ő hitükért mondta neki: megbocsáttattak a te bűneid; és az ő hitükért mondta: kelj fel, vedd a te nyoszolyádat és járj. A hitben, akár a másik hitében, akár a magam hitében, akár a másikért közbenjárva, akár tudva, hogy érettem közbenjárnak, akarát van és remény, bizalom van benne és rátámaszkodás, alázat van benne és elkérés és sok minden. Egy nincs a hitben: büszkeség. Aki hisz, az tud kérni, aki hisz, az tud elfogadni, aki hisz, az tud másnak is kérni és tud másnak is elfogadni. Félre hát minden büszkeséggel, önteltséggel, góggal! Fogadjátok el, ha mások járnak értetek közben, ha mások visznek a Megváltó elé, és ti is fogjátok meg a saroglyát, a barátotokét, a szüleitekét, a hitvesetekét, a gyermeketekét és vigyétek Jézus elé, hogy látva hiteteket, kiárassza reájuk megbocsátó és helyre állító kegyelmét.

Tanulhatunk a gyerekektől: „Én Istenem, Jó Istenem! Szeretném, ha adnál nekem és a barátaimnak vágyat, hogy megtérhessünk és neked szolgálhassunk. Ámen!”

Isten arra hív bennünket, hogy vigyünk másokat Jézus elé. De mivel ez egy nagyon nehéz feladat, szükségünk lehet segítőtársakra. Csakhogy más emberek mindig mást akarnak. Még a hívő emberek is akarhatnak más irányba lépni, nem figyelve a többire, a maga tempójában haladni. Ha valaki most tért meg, az lehet, hogy csak araszolgatni mer, valaki pedig öles léptekkel szeretne sietni a hit útján. Valaki éppen pihenőt tart, mert elfáradt, valaki pedig rohanni szeretne, mert tele van energiával. Nem ismerős képek ezek a hitéletünk különböző időszakaiból?

És ezeknek a sokféle és sokféleképpen haladó embereknek kellene együtt lépnie, kellene nagyon is koncentrálnia, és rettentő módon figyelnie egymásra, nehogy elhagyják a lebénult embert, akit Jézus elé akarnak vinni.

Testvérek! Ez a gyülekezet maga. Ahol sokféle ember, sokféle hitélménnyel, sokféle akarattal, különböző energiaszinttel, de mégis csak arra van kiválasztva, hogy embereket vigyen Krisztus elé. Könnyebb lenne a széthúzás, könnyebb lenne az egymás okolása, könnyebb lenne csak a magam dolgával való foglalkozás, de nem erre lettünk kiválasztva, hanem arra, hogy álljunk bele az Ő missziójába és vigyünk oda Krisztus elé embereket. Arra, hogy szeressük annyira a mellettünk élőt (ülőt), hogy oda akarjuk juttatni őt Jézus közelébe.

Arra, hogy az egy szolgálatban lévők figyeljünk egymásra, hiszen fontos, hogy együtt tudjunk lépni, mert ha ahányan vagyunk, annyifelé lépünk, akkor féltő, hogy a ránk bízott embereket egyszerűen elhagyjuk útközben.

Végül pedig fontos a küzdő imádság is, csakhogy valaki végre megláthassa saját szemével is Krisztust. Hogy minél többen elmondhassák: „Köszönöm, hogy nem hagysz el, velem vagy, fogod a kezem, minden nap erőt adsz, bátorítasz. Hálás vagyok, hogy gyermekeddé választottál Jézus Krisztusban. Ámen!”